

Mij vertellen ze

echt álles

*Van cafébazin
tot taxichauffeur:
in deze jobs moet je
kunnen luisteren*

Een babbel kan deugd doen, vraag maar aan Carolien, Julie, Silvia en Sally. Luisteren is superbelangrijk in hun vak, en dat kunnen ze dan ook als de beste.

Carolien hoort als **taxichauffeur** soms een heel leven tijdens een rit

Haar openingszin:
“Goeiemiddag, waar gaan we naartoe? En ça va met u?”

Carolien (52): “De eerste keer dat iemand heeft gehuild in mijn wagen, vergeet ik nooit. Het was een dame van in de zestig en ik ging haar ophalen aan het ziekenhuis. Ze maakte een bedrukte indruk en van zodra ik de auto startte, begon ze te praten. Ze had net afscheid genomen van haar man. De hele rit, die twintig minuten duurde, vertelde ze met veel liefde over hem. Ik was de eerste persoon met wie ze haar verdriet deelde. Ik heb haar laten praten. Toen we aan haar huis aankwamen, waren we even stil. Ze verontschuldigde zich voor haar tranen en bedankte me voor mijn luisterend oor. ‘Het heeft me

zo’n rit gebeurt er iets. Van zodra je vertrekt, komt het gesprek op gang. Alsof rijden de tongen losmaakt. Ik voel snel of iemand wil praten. Sommige zakenmensen zitten achterin en beginnen direct te bellen, maar evengoed zijn er klanten die zich vooraan zetten. Mijn langste rit met een klant was naar Düsseldorf. Vijf uur hebben we samen in de auto gezeten en we hebben over alles gesproken. Zijn leven, zijn job. Mijn leven, mijn ouders. Er waren ook stiltes, maar geen onaangename.”

Geheimen en minnaars
“Soms verbaast het me wat mensen durven vertellen. Maar ik ben een onbekende en ze zien me nooit meer terug, daarom is de drempel lager. Geheimpjes worden gedeeld, bekentenissen

“Als ik iemand afzet bij een minnaar, gniffel ik weleens. Maar: wat er in de auto gezegd wordt, blijft in de auto”

deugd gedaan. Nu ben ik klaar om de praktische zaken te regelen. Ik heb haar nooit meer gezien. Wel nog vaak aan haar gedacht, en me afgevraagd of ik goed gereageerd heb. Maar ik denk het wel. Luisteren is soms het enige wat je kunt doen.”

Naar Duitsland en terug
“Elke dag vervoer ik mensen. Soms vreemden, soms vaste klanten. Wie het ook is, tijdens

gedaan. Klanten vertellen dat ze hun schoonmoeder haten, bijvoorbeeld. Of frustraties rond hun partner. En soms moet ik gniffelen als ik iemand afzet bij een minnaar. Ik zeg daar niets over, natuurlijk. Wat er in de auto gebeurt, blijft in de auto. Ik luister en leef mee, maar als mijn klant uitstapt, is het voorbij. Ik neem niets mee naar huis. Maar mijn klanten zijn lichter als ze uitstappen. Dat zie ik.”

Osteopaat Julie luistert naar de mama’s terwijl ze hun baby’s behandelt

Haar openingszin:
“Nadat ik alles heb gevraagd over de baby, kijk ik de mama in de ogen en vraag ik: “En hoe gaat het nu eigenlijk met jôú?”

Julie (40): “In mijn praktijk in Gent behandel ik baby’s die om één of andere reden veel huilen. Als het kindje tijdens de behandeling stopt met huilen en zich ontspant, gebeurt het vaak dat de moeders beginnen te huilen. Omdat ze hun kind nog nooit zo rustig gezien hebben, omdat ze niet wisten dat het mogelijk was. Omdat ze moe zijn, omdat ze erdoor zitten, omdat ze droomden van een roze wolk en niet voorbereid waren op de gitzwarte waar ze op beland zijn. En terwijl ik hun baby behandel, luister ik naar hen.”

“Ik heb geleerd om te luisteren en mee te leven. Deze job heeft echt een beter mens van me gemaakt”

Moed voor moeders

“Moeders hebben niet veel aanmoediging nodig, ze zijn blij dat ze hun verhaal kunnen doen. Ik ben zelf moeder van drie kinderen, van wie één een heel slechte slaper was. Ook ik heb het moeilijk gehad. Als ik hen daarover vertel, zie ik hen glimlachen. Ze krijgen weer moed en voelen erkenning. Nee, het ligt niet aan hen. Jawel, ze zijn goeie moeders. En ja, het zal ooit beteren.”

Onder je vel

“Omdat ik zelf ook moeder ben, komen de verhalen die ik hoor soms wel erg dicht. Het zal niet de eerste keer zijn dat ik tranen in mijn ogen krijg. Sommige dingen kun je gewoon niet gemakkelijk loslaten. Een vrouw die kanker krijgt na de geboorte, een prille moeder die verlaten wordt door haar man. Ik hoor zoveel verhalen van zoveel mensen. Ik kan eerlijk zeggen dat ik een beter mens ben geworden door mijn job. Ik heb leren luisteren, heb leren meeleven. Mijn échte job is mensen fysiek behandelen. Baby’s, kinderen, volwassenen. Maar luisteren is minstens zo helend. De handgeschreven brief van een mama, waarin ze me vertelde hoe belangrijk de behandeling én ons gesprek waren geweest, ga ik altijd bewaren. Of de mama met haar kind van tien jaar die ik in de stad tegenkwam. ‘Kijk, dat is de mevrouw die ervoor gezorgd heeft dat je een goeie slaper bent geworden.’ Na al die jaren herkende ze mij nog. Dat doet deugd.”

In café De Zon doen de stugste klanten hun verhaal aan **cafébazin** Sally

Haar openingszin:
“Oewist?” En als ik de mensen niet ken, zeg ik: “Je bent niet van hier, hé?”

Sally (29): “West-Vlamingen zijn niet de gemakkelijkste babbe-laars. We zullen niet snel over onze gevoelens praten. En toch heb ik vaak prachtige en ont-roerende gesprekken aan mijn toog. In het begin heb ik me daarover verbaasd. Ik wist niet dat mensen zich zo kwetsbaar durfden te tonen. Zo was er een man die niet over de breuk met zijn vrouw geraakte. Negen jaar geleden had ze hem verlaten en hij kreeg dat verlies niet ver-werkt. Ik vond dat *schoon*, zijn oprechtheid. Een uur lang heb-ben we gepraat. Op het einde van het gesprek heb ik hem moed proberen in te spreken.

met iedereen. Ik had grote schoenen te vullen, en daar was ik in het begin wat bang voor. Maar het gaat vanzelf. Mijn klanten voelen zich thuis bij me en ik voel me thuis bij hen. Het helpt natuurlijk dat mijn café in mijn geboortedorp ligt. Op zon-dagvoormiddag kwam ik al eens met mijn vader binnen en ik ken iedereen bij naam.”

Niet trunten

“Vooral als er niet veel volk is wordt er veel gesproken aan de toog. Over alles. Het nieuws, familie en dorpsbewoners. Maar ik zal het nooit laten merken als ik zelf een slechte dag heb. Dat is mijn karakter: niet *trunten*, gewoon voortdoen. Ook mijn klanten weten dat. Ze mogen hun verhaal vertellen, maar ik ga iedereen moed geven. Of

“In het begin was ik bang voor het sociale aspect van mijn werk. Ik ben nog jong. Maar het gaat vanzelf”

Niet gemakkelijk, want ik ben zelf nog geen dertig. Hoe kon ik woorden vinden die het beter zouden maken? Maar ik heb geleerd dat je het niet moet proberen beter te maken. Gewoon luisteren is genoeg.”

Kind aan huis

“De vorige eigenares van De Zon was eind de zestig toen ze stopte. Ze was als een moeder voor haar klanten en ze *klapte*

een schop onder hun kont, als dat beter werkt. (lacht) Je moet ook niet denken dat hier alleen maar over droevige dingen *geklapt* wordt. Evengoed lachen we en wordt de muziek luider gezet. Zelfs na een begrafenis kan er soms nog gelachen worden. Mijn klanten appreciëren dat. Soms bedanken ze me zelfs dat mijn café open is. Omdat ze dan hun babbel hebben en er weer tegenaan kunnen.”

Sylvia kan de soap van het dorp volgen in haar **kapsalon**

Haar openingszin:
“Nog nieuws?”

Sylvia (54): “Ik ben al dertig jaar kapster in een klein dorp. In het begin dacht ik dat mensen naar de kapper gingen voor hun haar, maar nu weet ik dat de gezellige babbel minstens zo belangrijk is. Ik heb heel wat vaste klanten die ik beter ken dan mijn eigen familie. Veel van hen komen elke week op hetzelfde tijdstip. Vooral op zaterdag is het hier een gezellige bende. Ik heb vroeger nog gedroomd van een koffiehoeke, maar eigenlijk hebben we dat niet nodig: praten kunnen we overal.”

“In dertig jaar tijd leer je hele families kennen. Dan ken je snel de verhalen. Het is soms erger dan op tv!”

Van Thuis tot Familie

“In die dertig jaar leerde ik volledige families kennen. Van de oma tot de kleindochter: allemaal komen ze bij mij met hun haar. En in een klein dorp ken je natuurlijk al snel de verhalen. Het is soms erger dan Thuis! Als kapper is het belangrijk om je mond te kunnen houden. Als een klant me een verhaal vertelt en zegt dat het tussen ons is, dan is dat ook zo. Soms moet ik wel eens glimlachen, als ik twee versies van een verhaal hoor. Een burenruzie of een familie-vete: heel vaak is dat op een misverstand gebaseerd. Maar ik moei mij niet. Ik luister en daar stopt het.”

Ieder huisje zijn kruisje

“Door deze job heb ik geleerd dat ieder mens een verhaal heeft. En ieder huisje een kruisje. Ongelukkige huwelijken, slepende ziektes: het leven is niet altijd even lief. Maar ik heb ook geleerd hoe veerkrachtig mensen zijn. Eén van mijn klanten verloor een been. Toen ik de eerste keer als kapster bij haar thuis ging, heeft ze me het volledige verhaal verteld. Een ijzersterke vrouw. Een andere klant bezocht ik verschillende keren op palliatieve. Ze heeft gevochten als een leeuwin en ik ben dankbaar dat ik haar heb mogen kennen. Omdat iedereen z'n verhaal aan mij vertelt, moet ik wel opletten dat ik het niet te dicht laat komen. Ik word elke dag met de realiteit van het leven geconfronteerd en dat is niet altijd mooi. Maar luisteren maakt me ook sterk. Ik besef dat ik mag gelukkig zijn met mijn leven en ik geloof in de veerkracht van ieder mens. Ook van mezelf.”